

2019 Prometheus Amsterdam

Dit is een werk van fictie. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

© 2019 Sanne Kanis
Omslagontwerp Jan van Zomeren
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3884 4

1

De verhuiswagen manoeuvreerde met een boog om het Amsterdamse paaltje heen. Op afstand keek ik het geheel met argusogen aan terwijl ik aan het schadeformulier dacht dat ik net had ingevuld.

'Jongedame, moet dat ouwe barrel ook mee?' De verhuizer keek me aan met die typische Amsterdamse nonchalante blik, zijn armen uitdagend over elkaar geslagen.

Ik keek naar mijn bestickerde kameraad, de belediging negerend. 'Ja. Dan kan ik in Hyde Park fietsen.'

'Daar moet je wel links houden, hè,' sprak de verhuizer me bemoedigend toe. 'Voordat zo'n *Black Cab* of dubbeldekker je schept.' Hoopgevende woorden in de Amsterdamse Pijp, waar ik jaren had gewoond, boven Bakker Bart. Een praktische stek voor het incidentele saucijzenbroodje op een brakke ochtend, of voor een quasiromantisch ontbijtje op zondag. Om op te peuzelen op mijn ie-

niemienie Franse balkonnetje, gebouwd voor een dunne Parisienne, en niet voor mij, doorsnee Hollandse.

'Anna, moet deze doos ook mee?'

Lieke werd overstemd door een voorbijrazende tram. 'Deze. Doos,' hijgde ze. Het huishouden op de Jan Steen had een steile trap en het beklimmen ervan resulteerde in ademnood. Doos nummer eenendertig. 'Dat gaat toch nooit passen in je flatje in Notting Hill.'

Dit was een overbodige vraag. Ik voelde me alsof ik Theresa May was die een harde Brexit moest verdedigen.

'Zeker wel. Die doos moet mee. Die papieren kan ik toch niet in de opslag doen?' Ik gooide mijn haar naar achteren. 'Het zijn papieren met emotie. De brieven die wij elkaar schreven, mijn bul, kaarten uit Brazilië. Mijn nieuwe contract. Emotionele waarde dus.'

Lieke schudde fronsend haar hoofd. 'Dat wordt Tetris spelen met al die dozen.'

Een gordijntje ging open in het benedenhuis. Mijn buurvrouw met het witgrijze suikerspinhaar leunde over de felgele neptulpen voor het raam. Ze prevelde iets onverstaanbaars en vormde met haar duimen een hartje dat ze tegen haar borst hield.

Ik glimlachte en maakte dezelfde beweging terug. 'Dag lieve tante Jet!' riep ik.

Ze wees naar het tegeltje waar we in het trappenhuis

maar al te vaak over hadden gefilosofeerd: 'Van het concert des levens krijgt niemand een program.'

Ik zou haar missen, die lieve, praatgrage buurvrouw.

Ondertussen reed de verhuiswagen de straat uit, een bakfiets schampend die een vipplek had ingenomen op het smalle stoepje. Ik keek omhoog, naar mijn appartement op driehoog. Het balkonnetje stond er naakt bij zonder de bakken met roze plantjes van de Albert Cuyp die mij altijd toelachten als ik de hoek om kwam.

'Zal ik je snel komen opzoeken?' Lieke haalde haar omafiets van slot en leunde met haar armen over het stuur. Het krat voorop stond scheef en miste schroeven, ik vroeg me af hoeveel biologisch geteelde quinoa en pakken Puylinzen er nog in vervoerd zouden kunnen worden. Ze plukte wat oranje haren van haar leren jack. Er verscheen een lach op haar gezicht, zoals ik die al twee decennia kende.

'Dat lijkt me gezellig, Liek, kom maar snel. Volgende week heb ik introductieweek in Londen, daarna Berlijn. Vanaf februari heb ik meer tijd.'

'Gek hè, dat we straks niet meer in dezelfde stad wonen. Dat we niet meer even bij elkaar langs kunnen wippen. Geen *flat whites* meer bij de Coffeecompany. Geen fluitjes meer bij Thijssen. Niet meer struinen door de Jordaan.'

Ik keek naar de grond, ik ontweek Liekes blik omdat ik tranen voelde opkomen. Ik hield niet van afscheid, het

loslaten van iets wat goed was en het afsluiten van een fase. Maar dat ik toe was aan iets nieuws, iets wat me uit mijn Amsterdamse comfortzone haalde, was duidelijk. Liever nam ik geen afscheid, en beschouwde ik de fasen in mijn leven als treincoupés die gezamenlijk een lange trein vormden. Het was nu tijd voor een volgende coupé, waarin ik nieuwe avonturiers zou tegenkomen, met nieuwe verhalen. Ik had mijn koffers gepakt, en zou mijn medereizigers achter me laten. Ik zou ze later vast weer treffen.

Stiekem veegde ik een traan weg. 'Dat is wel gek inderdaad,' zei ik. 'Maar zo'n unieke kans krijg ik nooit meer. Ik moet dit doen.'

2

Ik plukte aan mijn nieuwe badge, mijn nieuwe werkpaspoort. Zonder dat ding nergens toegang. Onrustig trok ik aan het koordje. Het kantoor van ImageBuilders had glazen wanden van boven tot beneden. Dit was dus mijn nieuwe thuis, hier zou ik vele dagen gaan doorbrengen. In de verte zag ik de London Eye en het gebouw The Shard. Een droom was uitgekomen, een topbaan bij een veelbelovende start-up, de adrenaline raasde door mijn lijf. Er waren tien nieuwe *ImageBuildies*, en nu hadden we een introductieweek op het kantoor in Londen. Er stonden allerlei activiteiten op de planning: introducties, uitleg over de werkcultuur en etentjes om elkaar te leren kennen.

'We hebben hier geen bureaustoelen. Er zijn wel wat skippyballen hier en daar, als je per se wilt zitten. Liever heeft onze huisergonoom dat je staat, vandaar de verstelbare sta-bureaus.'

Candy, de officemanager met roze-wit haar en een strak lijf, drukte op een knop en het bureau ging omlaag. Met het zelfvertrouwen van een supermodel lachte ze ons toe. Gekleed in een capuchontrui, een leren rokje en zwarte legerkistjes eronder, vroeg ze: 'Zijn er vragen, newbies?'

Het was stil in de groep. Dit vrolijke kantoor, het leek wel een groot Mondriaan-schilderij met muren in felle kleuren, was iets anders dan we gewend waren. Op de universiteit geen groei en flexibele werkplekken maar lage systeemplafonds en als enige luxe gratis chocolademelk waarvoor je je eigen mok moest meenemen. Jaren had ik bij de universiteit gewerkt, met als bonus een hypotheek en zekerheid.

'Dit is de bekende rotonde in Shoreditch, ook wel *Silicon Roundabout* genoemd. Hier verzamelen start-ups zich om met digitale technologieën apps te bouwen. ImageBuilders is zo'n start-up en heeft als doel de onderlinge communicatie te verrijken en te verbeteren. De applicatie is drie jaar geleden bedacht door onze CEO Tod Taylor, die toen informatica studeerde in Oxford. Hij merkte al snel hoeveel tijd zijn medestudenten op hun mobiel spendeerden om elkaar berichten te sturen en zag er een markt in. Maar dat wisten jullie natuurlijk al,' zei Candy.

Met de app van ImageBuilders kon je een tekst razendsnel omzetten in beeld. Als je bijvoorbeeld typte 'Kom je vanavond bij mij eten?' maakte de app er simpele beelden van. Het resultaat was een reeks plaatjes, in dit geval een

bord met bestek, twee poppetjes, een maan en een vraagteken erbij. 'Hoe voel je je vandaag?' werd vertaald in een vinger die wees naar je hart met een vraagteken erbij. Hoe vaker je zinnen typte, hoe eerder de app begreep welke boodschap je wilde sturen. Zodra een gebruiker 'Wil je…' had ingetypt zocht de app er beelden bij op basis van je zoek- en schrijfgeschiedenis. 'Een beeld zegt meer dan duizend woorden,' had Tod gezegd in een introductievideo. Het zat zo slim in elkaar, het was mij een raadsel waarom dit nog niet eerder bedacht was. Iedereen wist toch dat niemand meer zat te wachten op lange essays. De toekomst van communicatie bestond uit duimpjes omhoog.

Felix, een oude studievriend en ex uit Oslo, had me gewezen op de vacature van marketingmanager voor Europa. Hij wist dat ik gepassioneerd was over alles wat te maken had met communicatie en ik hoefde dan ook niet na te denken voordat ik op de solliciteerknop drukte. Na vijf interviewrondes had ik de functie gekregen. Ik zegde mijn baan bij de universiteit op, aan het eindeloze vergaderen was nu een eind gekomen.

Als maagden in een bordeel stonden we in de kantine en keken naar ijskasten vol met kokoswater en smoothies. Een schril contrast met mijn Amsterdamse ijskast, waarin niet meer dan een geopend potje olijven – ooit zou het nog van pas komen voor dat Ottolenghi-recept – en een half uitgeknepen tube mayonaise te vinden was.

‘Op het aanrecht staan drie NutriBullets, om verse sapjes te maken. In de vriezer ligt ingevroren fruit. QR-codes hangen daar als je recepten en inspiratie wil. Dus doe je ding,’ zei Candy. Het leek op een keuken van een restaurant, lange roestvrijstalen keukenbladen en apparatuur waar je oneindig veel magazijnen van Amazon mee zou kunnen vullen. ‘De grill kun je voor de lunch gebruiken, maar geen exotische tosti’s maken alsjeblieft. Anders staat de brandweer hier weer op de stoep. Na alle tosti’s boerenkool-truffelburrata wil ik dat niet meer hebben.’ Ze streek even door haar haar. ‘Op woensdag hebben we lunch die bezorgd wordt. Tot twintig pond mag je alles bestellen. Ze hebben een enorme selectie: sushi, pho, salades, wraps, alles vers uiteraard. De meeste ImageBuildies doen een moord voor de *California rolls* van Mister Miyagi, die zijn ook echt goddelijk.’

Boterhammen met kaas en halfvolle melk waren vanaf nu verleden tijd.

Sarah, een Britse die als socialmediamanager begon, stak haar hand op. ‘Zijn deze smoothies vegan?’

Candy haalde haar schouders op.

‘Ik zou de QR-code op de verpakking even scannen, dan kom je er vanzelf achter.’

Sarah pakte haar in een tijgerhoesje verpakte telefoon en liep met een onderzoekende blik naar de ijskast.

Ik wees naar de yoghurt, zakjes noten en een Mount Everest aan avocado’s.

‘Mag je die zomaar pakken?’

‘Zeker. Maar als je het mij vraagt zijn die avocado’s nooit echt eetrijp. De Griekse yoghurt komt trouwens niet uit Griekenland maar uit Cyprus en dat verschil is nogal goed te merken. Maar goed, een gegeven paard…

Kom op ImageBuildies, stilstand is achteruitgang.’

Als een brugpieper met een te zware Bosatlas sjouwde ik met mijn kakelverse MacBook door het kantoor. Op de muur van oude oranje bakstenen stonden quotes: SCALE LIKE IT’S YOUR LAST DAY en STAY COOL AND HUMBLE.

‘Die hebben we laten maken door Ben Eine, een straatkunstenaar die hier vlakbij woont,’ zei Candy nonchalant. Ik herkende zijn handschrift, hij was een meester in lettertypes en beschilderde diverse muren in de hele wereld, vooral in Oost-Londen. Ik zag hier gewoon kunst van mijn helden in het wild, het leek wel een museum! ‘Tod is nogal fan van straatkunst, dus er hangen hier en daar ook nog wat Banksy’s in het pand.’

Ik knipperde met mijn ogen. Hoorde ik het goed?

‘Felix, *deal making hero*, heeft hem gestrikt. Tja, in ruil voor wat aandeeltjes is alles te koop, hè.’

Wow, die Felix toch, Banksy als investeerder van ImageBuilders. Ik verheugde me erop hem te zien volgende week, hij was deze week de *iron man*, de meest intensieve sportwedstrijd die je kan bedenken, aan het doen op Mallorca.

‘Tof hè, die Banksy’s. Op een dag is ons interieur meer waard dan ImageBuilders zelf,’ glimlachte Candy.

We liepen door naar Tods werkplek. Hij was de enige met een eigen kantoor, een glazen aquarium. 'Tod Taylor – de koning der communicatie' stond er boven een ingelijst artikel uit *Forbes 30 under 30*. Hij droeg het typische tech-uniform: capuchontrui, grijs T-shirt eronder, jeans en gympen. In YouTube-films presenteerde hij zich als een echte visionair met een onmeetbaar IQ. Moest ik niet wat slims vragen?

'Waar zijn de printers?' stamelde ik.

'Die hebben we natuurlijk niet,' zei Candy. 'We zijn een *non-paper-company*. Jullie kunnen alle vergaderzalen boeken met de app. Dus de Musk, Bezos, Jobs. Vernoemd naar de techhelden van Tod. Voor de namen van de nieuwe vergaderzalen zoeken we nog inspiratie. Misschien een ander thema, want na Richard Branson, die in de maak is, zijn de inspirerende leiders echt op. Branson is een randgevalletje, veel online heeft de beste man niet gedaan. Dus newbies, denk daar maar over na, want we gaan hier binnenkort over vergaderen en stemmen.'

'Wie zitten hier dan?' Sarah wees naar twintig mannen en vrouwen die met digitale pennen ijverig op een scherm zaten te tekenen. Ze zaten in een hoek die met grote visnetten was afgescheiden van de rest van de ruimte.

'Dit zijn de *content heroes*. Zij maken onze befaamde en onbefaamde beelden. Emoji's. Gifs. *Jeepegs*. Alles, maar dan ook alles kunnen zij ontwerpen, ook 3D. We hebben

nu een database van een miljoen beelden. Zonder content geen berichten, hè?'

Wow, dit waren levende legendes dus, de creatieve breinen van ImageBuilders.

'Als jullie nog content heroes kennen, meld ze aan, in ruil voor een bonus van drieduizend euro als ze aangenomen worden. Geldt ook voor programmeurs, onze *coding heroes*. Wie van jullie is een *referral*?'

Ik stak mijn hand op, net als Deepak, een Indiase jongeman. 'Ja ik, van Juan Lopez, van het Argentijnse kantoor. Ik werk nu als *coding hero* slash *analyst* in het marketing team.'

'Welkom, Deepak,' zei Candy. Ze besteedde verder geen aandacht aan hem. Zou hij bij mij in het team komen? Analytische hulp was welkom, de halve marketingstrategie moest nog worden bedacht en onderbouwd worden met analyses.

'Drieduizend euro kan ik wel gebruiken,' verzuchtte Sarah. 'Londen is zo duur.' Ze stopte haar handen in de zakken van haar tuinbroek, eronder droeg ze een strak shirtje. Ze had een lieve, open uitstraling. Haar ogen verraadden enthousiasme. Wellicht konden we vriendinnen worden. Ik miste Lieke nu al.

'Sarah,' vroeg ik, 'ga je volgende week ook naar Berlijn? Voor de Europese *management-offsite*?'

'Daar ben ik ook bij! Misschien kunnen we dezelfde vlucht nemen?' stelde Sarah voor.

'Dat lijkt me leuk!' Ik was nu al enthousiast. 'Ik ben nog

nooit in Berlijn geweest, jij? Zo benieuwd wat ons te wachten staat.'

'Ik al heel vaak,' zei Sarah. 'Al mijn favoriete dj's heb ik daar gezien.'

Ik was maar al te blij dat ik nu iemand kende. Felix had me beloofd om mij na Berlijn wegwijs te maken. Louis was deze week in New York en had me een welkomstvideoboodschap gestuurd. Ach, ik zou me wel redden in mijn eentje. Londen of Amsterdam, hoeveel kon de cultuur nu echt verschillen? Engelsen en Nederlanders hadden veel gemeen: de liefde voor voetbal, sarcastische grappen en klagen over het weer. Ik schatte in dat ik mezelf in *no time* thuis zou voelen.

3

We mochten de club der clubs, de Berghain in Berlijn, niet in en besloten onze teleurstelling weg te drinken in een andere club, de Kater Blau. Het bleek een mooie troostprijs voor de maandagavond om ons gelopen blauwtje te verzachten. Ik was Sarah uit het oog verloren en stond met Louis aan de bar. Ik keek om me heen en zag wat koppen die ik kende uit de rij van de Berghain. Zwarte capuchontrui, strakke zwarte skinny jeans en een zwarte ziel eronder. Het was hun, net als ons, ook niet gelukt om op een maandagavond in de darkroom naast fistende en ejaculerende lilliputters te staan.

'Kom mee,' fluisterde Louis in mijn oor. Zijn adem stonk naar wasabi, sigaretten en bier. 'Ik heb nog een welkomstpresentje voor je.' Fronsend keek ik hem aan. Ik leunde met mijn rechterarm op de bar, in mijn linkerhand liet ik een overvol glas champagne balanceren. Ik keek toe hoe Louis voor mijn neus een poging deed om

op techno zwoele bewegingen te maken.

'Ik kom zo wel.' Ik keek om me heen de ongezellige fabriekshal in, maar nergens zag ik de knappe blonde verschijning van Sarah.

'Hier. Bijvullen jij!' Als een Formule 1-winnaar schudde Louis de fles. Slechts een klein deel bereikte mijn glas, de rest klotste als een hoge golf over de rand.

'Hij moet wel op, hè! Jij bent verantwoordelijk voor de toekomst van deze fles!'

'Je gaat zo'n glansrijke carrière tegemoet, ik voel het!'

Ik knikte.

De dancemuziek van dj Mano le Tough dreunde uit de torenhoge speakers.

'You are a primitive woman… I am a primitive man.' Een aanstekelijke snaredrum overheerste. Rikketikketiktik. Rikketikketiktik. Een subtiel achtervolgingsmelodietje met een ADHD-pianootje bracht me in trance, ik gooide mijn handen in de lucht en mijn heupen opzij. De dj beukte lekker door en klapte in zijn handen vanaf zijn stalenbuizenimperium. Ik voelde me licht worden met de beats in mijn onderbuik. Mijn hoofd deinsde mee van links naar rechts op de bastonen.

'We're not too far from the future. We're not too far from the past. And this moment, this moment won't last.'

Mijn poging om mijn trance op mijn harde schijf te zetten werd verstoord door de geur van oud zweet en verse pis die door het donkere hol trok. Ik liep achter Louis aan